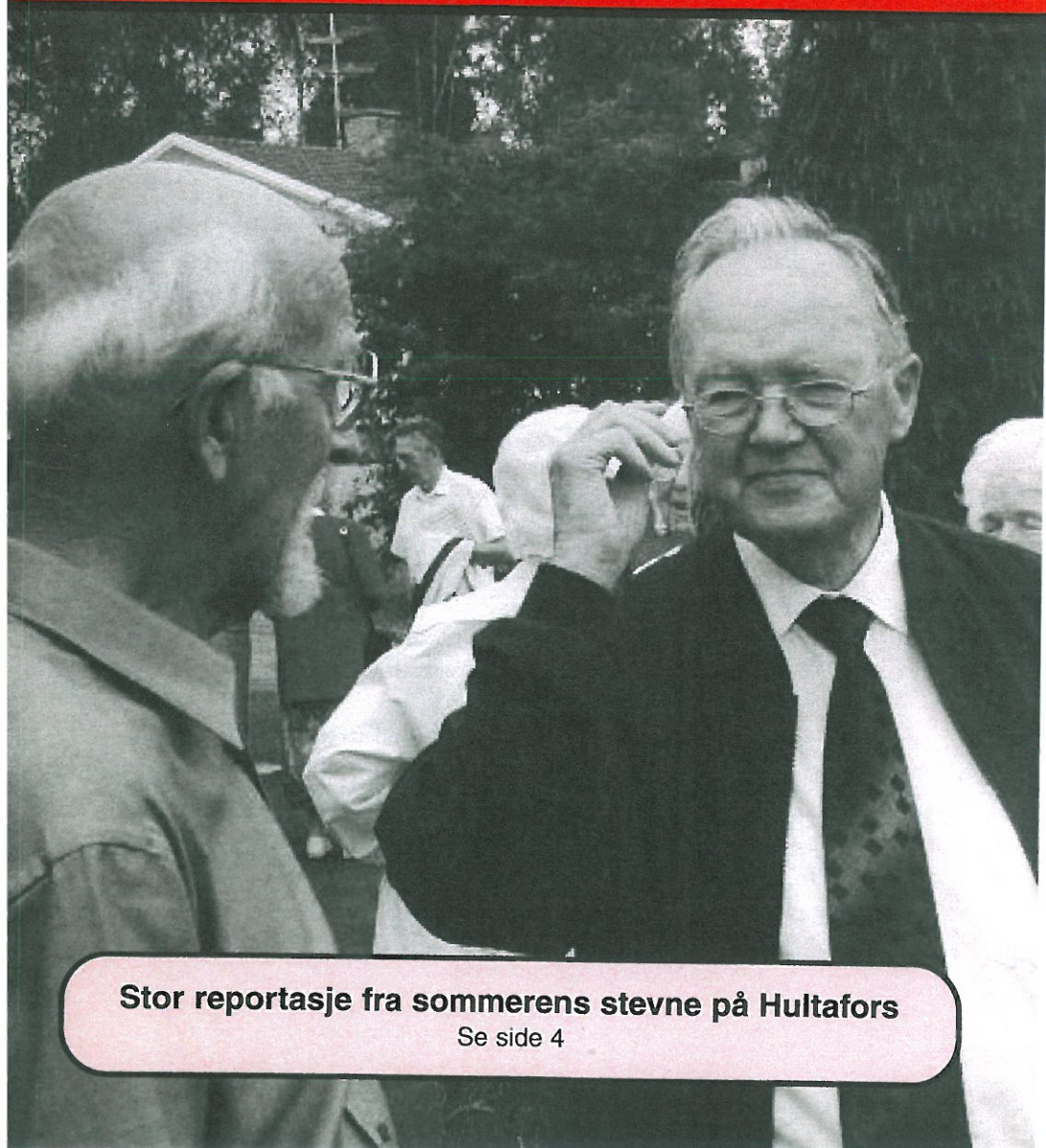

Aktiv Pensjonstid

Nr. 3 - 3. kvartal 2002 - 13. årgang

Stor reportasje fra sommerens stevne på Hultafors

Se side 4

Carpe diem

Av Øyvind Gjertsen

En god venn minner meg ofte på hvor viktig det er å "gripe dagen". Carpe diem -- som de gamle sa. Mange av oss tar livet som noe selvfølgelig og får ikke med seg at livet og levetiden er en guddommelig gave til oss. Vi har fått livets gyldne gave og må velge hvordan gaven skal benyttes. Menneskene tar ofte livet for gitt, som en rettighet -- kanskje særlig i barndom og ungdom og langt over livets middagshøyde. For oss som er blitt eldre blir det noen ganger ganske smertefullt å måtte erkjenne at vi ofte ikke maktet å gripe dagen, gripe mulighetene og gjøre det beste ut av vår livssituasjon.

Carpe diem. Hva gjør du med dagen din ? Med livet ditt? Begynner du dagen med å strekke deg ut etter Ham som gav deg livet ? "Hver dag er en hellig gave, en skinnende mulighet," synger vi i en gammel sang. Når vi begynner dagen rett får vi en mulighet til å justere kompasset vårt etter Livets Herres plan for oss.

Det er viktig å utrette mer enn bare å dekke våre egne behov. Vi har grunnleggende livsbehov, men som et menneske skapt i Guds bilde er livet også en mulighet, et behov, en plikt til å utrette noe som kan bli til velsignelse for andre -- for Herrens mindre søsken, ja for den saks skyld for alle dem vi møter gjennom dagen. Og mulighetene er mange. Det som er viktig for oss er at vi blir oss bevisst at vi har et ansvar -- og hvor mulighetene er.

Kära trossyskon i Kristus

Låt mig få komma med en liten reflektion efter den Skandinaviska seniorträffen här på Hultafors Hälsocenter den 16-21 juli 2002. Jag tror att det kan vara uppmuntrande för Er att få del av mina tankar som jag tror många delade med mig. Om Ni vill får Ni gärna använda det jag skriver där Ni önskar.

Jag arbetar som beteendevetare och samtalsterapeut här på Hultafors Hälsocenter och är också ansvarig för hälsocentrets företagsprogram (kurser, konferenser, planering av behandlingsprogram o.dyl.).

Vid sidan av mitt arbete hade jag tillfälle att lyssna på några av Era möten, främst under veckoslutet, och jag måste säga att den förkunnelse jag hörde var någonting av det absolut underbaraste jag hört under mina år som adventist (jag är drygt 50 år gammal och har varit adventist ungefär halva mitt liv nu, kommer från icke-kristen bakgrund).

För det första lyckades Ni tydligen skapa en stämning här som också icke-troende kände (det galler även tidigare seniorträffar här); jag hörde flera kommentar om att det var så trevligt att ha Er här eftersom Ni var så tacksamma, glada, ja, skapade helt enkelt en god stämning. Det var ett gott vittnesbord.

Det allra viktigaste tror jag dock var det andliga testamente Ni -- antagligen utan att ana någonting om det -- lämnade under sabbaten, inte minst i vittnesbordsmötet på lördag kväll. Som Ni vet såldes ju Hultafors Hälsocenter under den veckan till Institutet för psykosomatisk medicin och lämnar därmed den adventistiska profilen.

Det måste ha varit gudomlig försyn att Ni var här just då, för att lämna lite reskost åt oss som nu börjar en vandring mot en oviss framtid. Er generation har ju byggt upp Skandinavians adventism, och nu när Ni inte längre är lika aktiva som tidigare, stängs eller säljs den ena adventistinstitutionen efter den andra. Av någon anledning har inte min generation klarat av att föra och utveckla det arvet vidare, och det är smärtsamt att behöva konstatera det. Vad jag skulle ha önskat att alla i min generation och yngre hade fått höra Ert andliga testamente!

Speciellt det som sades i vittnesbörds-mötet på lördag kvällen lämnade ett oförglömligt intryck. Det kändes som om Gud mycket konkret ville påminna oss om att himmel och jord (och därmed också Hultafors Hälsocenter!) förgås, men hans ord om nåd, Kristi frälsningsgärning består.

Jag förstår att Ni som vandrat länge med Herren har fått kämpa för Er tro på många sätt. Vägen har inte varit rak. Men det är också på det sättet människan växer. Och det var just den andliga mognaden som kom fram: livet hade lärt Er det enda viktiga Jesus dog för mig, som någon citerade en gammal norsk förkunnare.

Detta enkla, genomtänkta evangelium som växt fram under en lång vandring med Jesus berörde mig djupt, och det berörde säkert många andra. Jag tackar Gud av hela mitt hjärta att han sände Er hit just nu när vi mest behövde höra om det enda som består.

Det är också min innerliga förhoppning att trots att Hultafors Hälsocenter nu ägs av andra kan den goda traditionen med dessa seniorträffar ändå fortsätta.

Med önskan om Guds rika välsignelse och med varma hälsingar

Er syster i Kristus Aila Annala (sign.)

2002-08-08

Bilder og tekst av Johann Thorvaldsson

Sammen i håpet

Tankene går til dem som sitter på den norske bussen og stadig nyter auraen etter det siste og tredje eldretreffet på Hultafors mens de beveger seg i retning av Svinesund og inn i Østfold mot Oslofjorden. Vi kjører nå på svensk motorvei og reflekterer, men vi er bare tre i bilen og drar mot Øresund og tar fergen til Helsingør. To seniorer, Birger Bull Nielsen og jeg, er så heldige å få kjøre tilbake til Danmark i Randi Oyres mørkegrønne Polo. De andre femti fra Danmark kjører også i privatbiler.

“Det er første gangen du er med til stevnet på Hultafors, Randi. Hvor lenge har du vært medlem av pensjonistforeningen?”, spør jeg forsiktig.

“Nei, jeg er ikke medlem ennå, ikke en gang pensjonist. Jeg underviser ved menighetsskolen i Nærum.”

“Hvorfor dro du da på seniortreff?”

“Jeg hadde hørt så mye om disse fortreffelige stevnene deres, så jeg kunne ikke vente . . .”

“Ble dine forventninger innfridd?”

“I rikt mål. Jeg hadde bruk for samvær,

- på Hultafors 2002

men enda mer for et åndelig fellesskap og inspirasjon. Dette var bedre enn noe årsmøte!”

Det var vanskelig å finne noen i ren opposisjon til Randis mening. Den kom ikke engang fram i badstuen på helsesentrets 8. etasje, hvor du ellers kunne høre 17 forskjellige velfunderte meninger om samme sak.

“Dette er en fullkommen opplevelse”, mente den saunaveteranen som ellers veier sine ord på gullvekt før de nedfelles på papir til inspirasjon for mange. Han

nyter vannet som den rene nektar, mens 90-årige Paul Frivold rusler til “stan” og kjøper en badebukse for å nyte stedets mondéne muligheter. Måtte Gud gi oss andre en slik vitalitet når vi når Frivolds alder.

Marit Røst fra Lillehammer ville heller ut i naturen for å bevege seg i vannet. Hun fant stien til et tjern i skogen hvor en svømmetur var balsam i sommervarmen. Gunnar Holanger fra Grimstad nøt mest av alt de givende innleggene, ikke minst George Filippous utfordring om å gjøre

Jesus til Herre i livet. Vi spør også Holanger hva han helst ville unnvære:

“Annet hvert måltid”, var den kontante meldingen. “Så ble vi ikke fristet til å spise så mye av den gode maten.”

“Vi har gjennom ord og toner dvelt ved faser i Jesu liv og hva Han har betydd i våre liv. I tillegg til alt dette har naturen og været gitt oss av sitt beste -- og det samme gjelder spisesalen!” mener Aase og Birger Melsæther, som ellers hadde ansvaret for sang og musikk under hele stevnet. De henviser også til møtet lørdag kveld under Esther Holangers ledelse. Det var kanskje den sammenkomsten som ga de fleste nostalgiske minner om ungdomstiden, hvor vi lyttet til de levende vitnesbyrdene om betydningen av å møte Jesus helt fra vuggen til graven. Vi fikk uforglemmelige beretninger av

Maria Molvik, Henning Jacobsen, Thoralf Sjølyst og Sigrid Wollan.

“Jeg så fram til å bli styrket i adventbudskapet og å få et godt sosialt fellesskap. Begge deler ble innfridd i rikt mon”, sier Mary Valen.

“Jeg følte: Her er det godt å være -- på bjerget”, sa Margit Olsen, som gledet oss andre med sitt pianospill av den kaliber som noen av oss minnes med glede fra tiden på Onsrud. Til noen møter avløste Sverre Valen og Mary Jacobsen.

Målet

“Mitt håp og ønske under planleggingen var at alle deltakerne måtte oppleve gleden over fellesskapet med venner fra hele Skandinavia og at hver enkelt måtte få en ny åndelig inspirasjon som ville forene

oss i mottoet for vår samling: Sammen i håpet!” sier Johan Elisenberg, formann for SDA pensjonistforeningen i Norge. Hele stevnet bar preg av en kjempeinnsats for å nå dette målet.

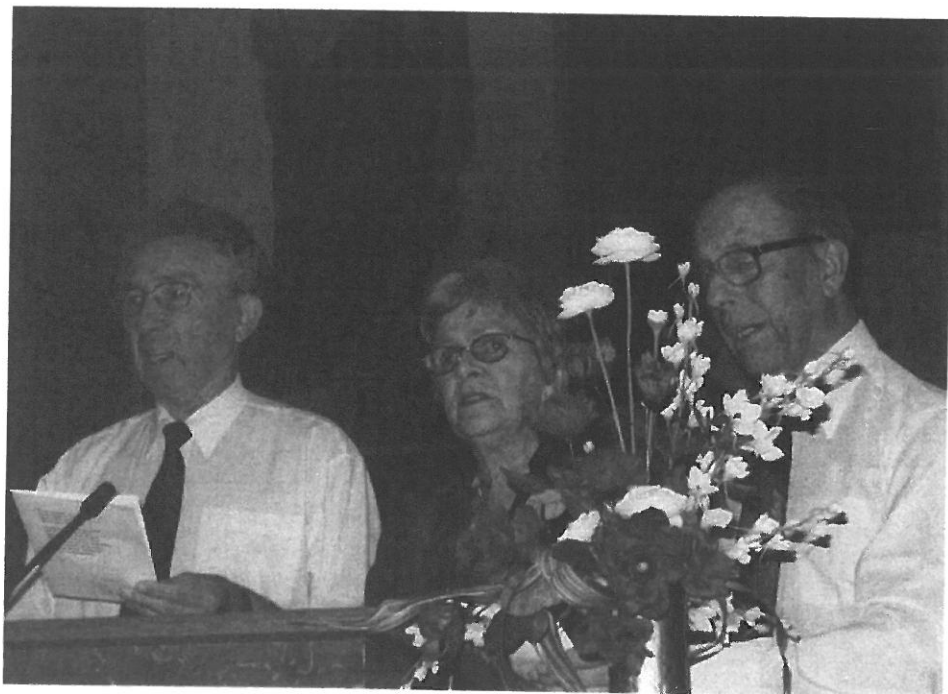
Ikke bare et seniorstevne, men en bibelkonferanse

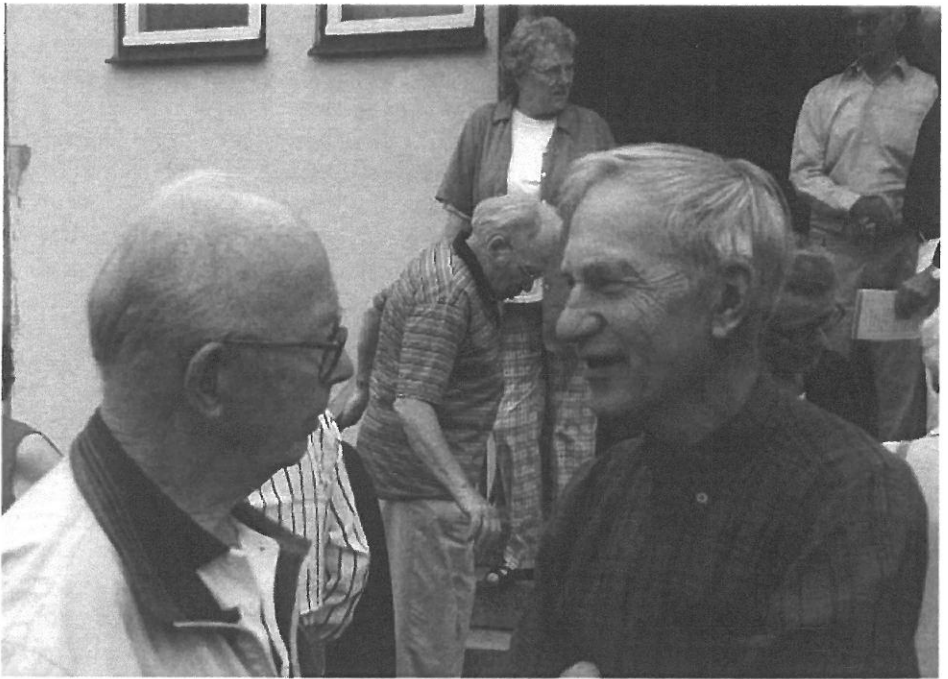
Møtene var et kapittel for seg. Brødrene Børge og Hans-Jørgen Schantz ga oss begge bedre innsikt i tidens strømninger, Børge den profetisk/telogiske, mens Hans-Jørgen fikk andre til å fortelle oss erfaringer fra deres liv. Musikantene Maj-Britt Planelind, Märta Hedin, Gull Ohlson og andre venner ga oss en “Wonderful World” og svenske innslag med sang, gitar og trekkspill. Robert Hansen søkte å føre oss ut av ensomhetens labyrint. Å forstå ensomheten kan

bane veien for oss til å hjelpe de som er ensomme. Kan andres ensomhet skyldes at vi støter dem fra oss -- fordi vi har et dårlig bilde av oss selv?

“Her møtes vi for å ta stilling til det Bibelen forteller oss om nåtiden”, var Jens Madsens budskap. “Vi skal ikke være så konservative at vi ikke kan ta imot nye impulser, heller ikke så liberale at vi gir avkall på adventismens fundamentale tro. Forbauser det oss at Israel former verdenspolitikken i dag? Derfor bør vi gi akt på Bibelens budskap om Israel.”

Med bakgrunn i 1300-tallets svartedau-
de da 25 millioner mennesker mistet livet, utfordret Irene Elisenberg oss til aldri å la vår tvil smitte andre mennesker. Øivind Gjertsen talte om å sette hjertet i brann og å la denne gnisten skape en fred som overgår all forstand. Troen tenner oss i

brann for Kristus og vi ser fram til Hans gjenkomst meget snart. Troen er ikke matematikk, men håpet om å se Jesus i skyene. Det er forunderlig å tilhøre Jesus, og i livet med Ham drar vi hjem med Ham. Ondskaperen øker hurtig, og snart kommer Jesus igjen. Derfor venten vi i det salige håpet.

I en personlig samtale fortalte Jørgen Høibråten hvordan han forsøkte å rive den unge Kristian Hogganviks bibeltro i stykker da de møttes på toget, men det var Høibråten som ble grepet av Bibelens budskap. Hva mener han om stevnet?

“Her var en høytidelig atmosfære som ga lyst til nytt besøk. Programmet var oppmuntrende, spesielt allsangen.”

Får vi høre budskapet?

Trass hørevanskeligheter kunne Bjørg

Berger fra Sandefjord nyte samværet med oss andre, og hun er god til å lese dine ord på leppene. Hun fører en innholdsrik samtale hvis hun får lov til å se deg inn i ansiktet. Det viser hvor mye mer vi oppnår ved å vise hensyn til andre, også i den ensomheten Robert Hansen demonstrerte så tydelig i sine foredrag. Hun fikk mest ut av de møtene der en del av teksten sto på skjermen.

Gerda Møller fra Danmark, som ellers tilbrakte sin barndom i Sierra Leone, sier:

“Det eneste problem jeg hadde, var at højtalerne ikke alltid fungerte like godt, så med mit store problem med hørselen var der desværre meget jeg ikke hørte, og på fremmede sprog kan jeg ikke gætte mig til resten, som jeg kan når det er dansk.. Ellers har det været et pragtfuldt stævne med service og utrolig fin mad. Jeg har fået alle min ønsker opfyldt, både

med hensyn til at betrakte Guds skønne natur her og samværet med Gud og gamle og nye bekendte.”

Tilbake til hjemreisen

Trass sin unge alder er Randi en typisk stevnedeltaker. Etter oppveksten i Svendborg på Sydfyn dro hun til Vejleford hvor hun møtte Arne Oyre, og de har tre voksne barn i Danmark. Mange av oss husker den klokkeklare høyangerdialekten han brakte med seg til Onsrud, den minnet om ekkoet i dalstrøkenes bjelleklang så dramatisk nedtegnet på noter av Grieg, Bull og Sæverud, som gjorde Norge kjent langt utenfor skjærgårdens bølger. Randi arbeidet en stund på Unionskontoret i Holmenkollveien før de dro til USA. som så mange andre skandinaver.

Vi må bevare samholdet og også gi plass til de yngre, som Randi, som ennå har mange av ungdommens krefter i behold, og gjøre slike sammenkomster til rike minner på veien.

Bak oss hviler Birger sitt svake ben på setet. Han er på vei tilbake til Danmark hvor han bor nå. Etter utdannelsen på Skodsborg virket han som fysioterapeut over 40 år i Norge. Nå er han enkemann og han kom for å møte noen han kjente fra Norge. Dette var hans første stevne-møte på Hultafors. Han ble ikke skuffet.

Vi møtes neste gang

“Dagene har været fulle af velsignelse”, mente Mary Jacobsen fra Århus, og fremhever fællesskapet i troen, gjensynet, undervisningen i meget aktuelle emner, de åndelige møter -- og ikke minst det

fine “ungdomsmøtet” lørdag aften.“

“Fire dager fylt med glede og velsignelse”, samstemmer Majlis og Ove Jordal. “I hvert hjerte finnes en 20-åring. Håper vi får mulighet til å møtes her igjen.”

Mange håper det kan bli et stevne på Hultafors igjen. Dr. Löfgren og Erling Berg avviser ikke helt muligheten, men Hultafors blir dessverre ikke i fremtiden drevet av adventistene i Sverige. De opplyser at stedet er leiet ut til andre som vil drive et avstressingsprogram. Derfor er det mulig vi må finne et annet sted å feire en Aktiv Pensjonstid neste år.

“Seniortreffet ga en fornyet trosopplevelse i samvær med gode venner fra 40 år tilbake -- men vi savnet mange som ikke var der”, sa Ellen Lenmo. Sammen med henne håper vi å møte enda flere neste gang.

“Meld deg på neste gang du får en innbydelse”, lyder oppfordringen fra Edel

Holseng fra Lillehammer. Hun er en av dem som møter opp hver gang det er et eldretreff, både i Norge og i Sverige. “Du treffer igjen gamle klassekamerater og blir kjent med nye venner.” Edel hadde også fått med en som ikke hadde vært der før.

Samværet med trossøsken, kolleger og venner er som “himmelen på jord”, mener Edith og Åge Nordvåg. “Vi vil og kan ikke unnvære det!”

En beretning som denne er som en bjørnebærbusk. Den må trimmes øverst og på alle sider mens du søker å bevare substansen. Slik er også et seniortreff. Noen legger vekt på å bade, andre å spise eller hvile seg. Noen går tur på fjellet eller ved vannet. Andre vil ha mulighet til å handle eller bare å snakke med venner. Men de fleste higer etter en åndelig substans som vil være med dem i dagene framover. Dette vil vi bevare, og så legge planer om å møtes igjen neste gang.

Takk !

Stevnet på Hultafors 2002 er nå gått over i historien.

Jeg vil gjerne rette en hjertelig takk til Hultafors Hålsocenter for utmerket forpleining, imøtekommenhet og godt samarbeid. Både administrasjonen og den enkelte ansatte arbeidet hardt i mange dager for å legge alt så vel til rette for oss.

Vår takk går også til hver og en som brukte så mye tid til forarbeidet med de praktiske gjøremål både før og etter stevnet. Hjertelig takk alle sammen.

Johan Elisenberg

HULTAFORS - den tredje samling

Af Hans Jørgen Schantz

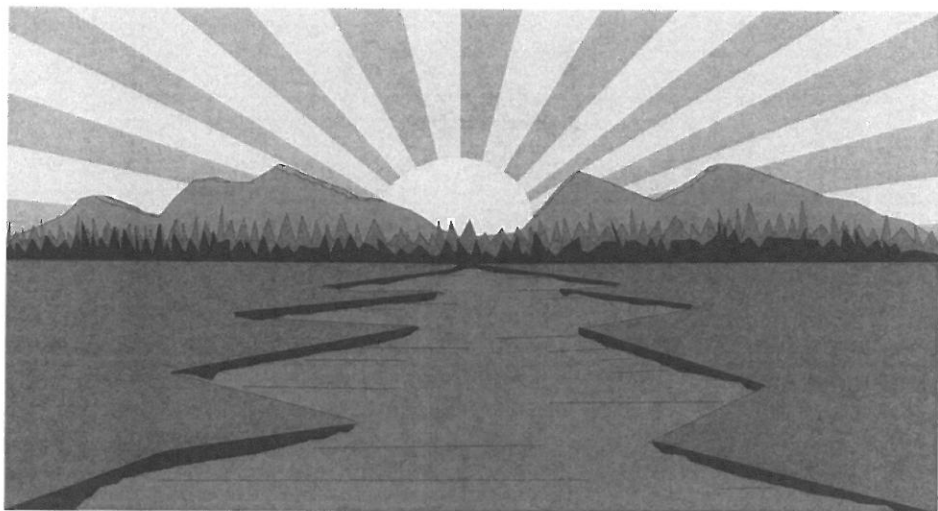
Det var den sidste aften efter det gode program, at jeg sad på altanen i sjette etage og så ud over Viaredsøen og de smukke, farvestrålende huse, der lå spredt i terrainet omgivet af høje træer. De mange gode indtryk fra tale, sang, musik, vidnesbyrd og samtale og hele atmosfæren fik mig til at tænke tilbage på den korte tid, hvor vi som en familie boede i Oslo, hvor jeg var tilknyttet unionskontoret. Det blev kun til to år, fordi en hårdt tiltrængt uddannelse lå og ventede forude på mig. Indtrykket fra de mange skandinaviske venner, som jeg var omgivet af, fik mig til at tænke tilbage på nogle af dem, som jeg for år tilbage havde haft et samarbejde med.

Der var formanden, den entusiastiske, charmerende Alf Lohne, som jeg satte stor pris på; der var den hårdt arbejdende Odd Jordal, der gik alt for tidligt bort. Der var også den velbevandede Roald Guleng, som jeg var sammen med på sommerlejre på "Sommerfryd" helt oppe i midnatssolens land. Der var de mange andre, som burde nævnes, også de er gået bort

og venter på genkomsten. Disse passerede revy for mit indre blik.

Her til seniorsammenkomsten på dette skønne sted var der heldigvis mulighed for at være sammen med norske, svenske og danske kolleger og deres sympatiske hustruer. Dertil kom de mange andre deltagere, som alle var så positive og venlige. Jeg sad der på altanen og følte det som et privilegium i det hele taget at få lov til at være i live og være med og nyde dette fællesskab. Vi var samlet om Bibelen, Frelseren, Troen og "Sammen i Håbet", som var stævnets tema.

Det tre på hinanden følgende sammenkomster, som vi nu har haft på Hultafors Hålsocenter tre år i træk, har været vellykkede og bragt os nærmere sammen. Som jeg hørte én sige: "Det var godt sidste år, og jeg troede ikke, at det kunne blive bedre, men det blev det altså." Den søde, svenske værtinde, Britta Larsson, sagde ved afrejsen: "Jeres besøg er den bedste weekend, som jeg har på Hultafors i hele året."

Sammen mot målet

Samhold har preget Guds ventende folk
gjennom skiftende tider og kår.

“Sammen mot målet”
var båndet som bandt dem til enhet
fra år og til år.

Helt fra de tidligste tider
og frem til i dag
har vissheten, troen og håpet
vært drivkraften for sannhetens sak.

Sammen mot målet

Vi skal gå sammen med dem
som gikk før oss
og siktet så sikkert mot målet.
Vi skal gå sammen med dem
som gikk før oss
og endte sin vandring på bålet.
Sammen med dem som i dag
bærer sannhetens fakkell
mot løgner og snarer
sammen med dem som ennå skal komme
så lenge som nådetid varer.

Ennå en stund må vi tåle
at synden og ondskaper herjer vår jord.
Ennå en stund må vi kjempe og be
for en sak som skal seire
i kraft av Guds Ånd og det levende Ord.
Ennå en stund har vi løfte
om Helligånden
som talsmann og tolk,
ennå skal budskap om frelse
nå ut til hver stamme, tunge og folk.

Sammen mot målet

Sammen har vi fått en oppgave
signet av Gud.
Sammen har vi fått den lykke
å elske Hans hellige Ord og Hans bud.
Sammen skal vi, i Hans kraft,
holde skansen livsdagen ut. --
Sammen skal vi engang rope:
“Se, der er vår Gud!”

Th.Sjølyst, Hultafors juli 2002

Vi har i et tidligere nummer av "Aktiv Pensjonstid" publisert Dagny Vetnes beskrivelse av livet i USA etter at familien kom dit i 1951. Denne gangen tar vi med et bilde av Gunnar og Dagny Vetne sammen med barna og venner.

Gunnar og Dagny Vetne kom til USA i 1951 etter at Gunnar hadde gjennomført sin norske legeutdanning. Her kom barna til verden, og sammen med andre ble også familien Vetne en aktiv del av det amerikanske SDA miljøet. Samtidig opprettholdt de kontakten med slekt og venner hjemme i Norge. Og de ble aldri glemt. Etter Gunnars død fortsetter Dagny å leve i USA. "Aktiv Pensjonstid" ønsker henne og familien alt godt .

Øivind Gjertsen

Min lillesøster

Sigrid Wollan deltok på Senortreffet på Hultafor sommeren 2002. På det spennende og engasjerende "ungdomsmøtet" lørdag kveld fortalte hun om sin barndom og ungdom. Vi ble særlig beveget da hun fortalte om sin lillesøster:

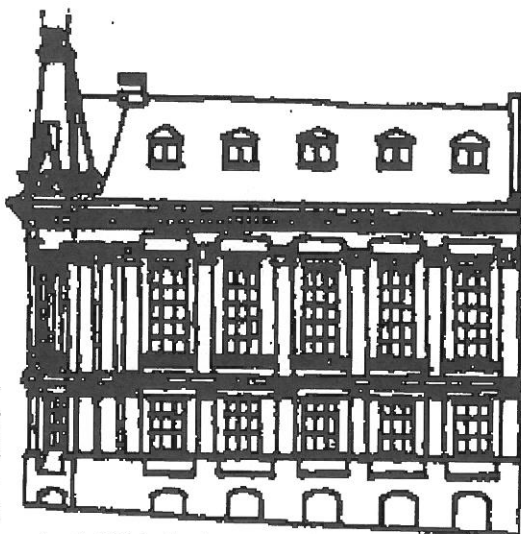
"Min lillesøster Gerd var en solstråle i hjemmet. Hun hadde en sterk, barnlig tro på Gud og hans kjærlighet. Jesus var hennes beste venn. Bare knapt 11 år gammel døde hun etter en mislykket blindtarmsoperasjon. Etter å ha ligget bevisstløs i nesten to døgn våknet hun så glad. "Nå har jeg ikke vondt mere," sa hun. Så foldet hun sine hender og ba inderlig om at Herren måtte passe godt på mor og alle hennes søsken. Hun nevnte dem ved navn alle fire. Også skolekamerater ba hun for. Så lå hun ganske stille. Med ett strålte hun opp i et lykkelig smil, løftet sine hender høyt og trakk et dypt sukk. Så var alt over. Hennes livslys var sløkket. Hva hun så, vet vi ikke. Men hun hadde tidlig i livet lært å kjenne Gud som sin Far og Jesus som sin beste venn. Derfor var hun alltid trygg og tillitsfull. Hun visste at hun var i Herrens hender, og hun snakket ofte om himmelen og om å få være sammen med Jesus."

Fra vår historie

Terje Johannesen har samlet et stort historisk materiale fra adventhistorien. Det er så omfattende at "Aktiv Pensjonstid" må nøye seg meg å presentere noen "smakebiter". Det er imidlertid viktig at Johannesens forskningsmateriale blir gjort kjent. Samfunnet kunne for eksempel samle stoffet i en bok, som burde spres blant mange.

Vi trenger å bli minnet på vår historie for å forstå hvem vi er. "Fortiden er fremtidens utsiktspost", skal en klok mann ha sagt. Ellen White minner oss om dette når hun skriver at "vi har intet å frykte for fremtiden uten dette at vi skulle glemme den vei Gud har ført oss og hans velsigelser i fortiden". Det virker dessverre som om vi har glemt vår historie og ikke forstått å ta vare på kunnskapen om adventmenighetens utvikling i vårt land.

Terje Johannessen forteller om hvordan pionerpredikanten John G. Matteson grunnla arbeidet i hovedstaden med de forskjellige virksomhetsgrener og etter hvert bygde opp virksomheten. Bl.a. leser vi at John G. Matteson hadde en kjent norsk politiker ved møtene han arrangerte i april 1879, de såkalte påskemøtene. På grunn av alle helligdagene, ble det holdt langt flere møter enn vanlig, hele ni møter på fem dager i forbindelse med påsken. Matteson forteller de amerikanske leserne av Review at det var skikk og

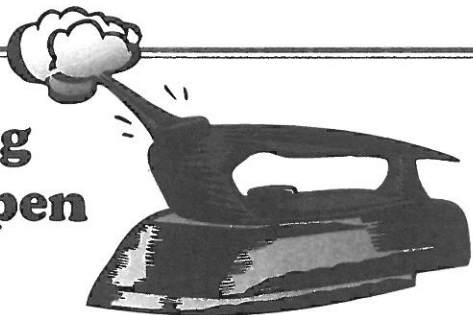

bruk i Kristiania at man brakte et spesielt påskeoffer til møtet 1. påskedag. Dette gjorde man også blant adventistene, noe som resulterte i 92 kroner i påskeoffer, pluss 10 kroner i gaver til "løpende utgifter".

Påskemøtene ble besøkt av personer både fra Danmark og Sverige, men kanskje den mest interessante som besøkte disse møtene var utvilsomt norsk. Matteson beskriver ham slik: På de nevnte møter har det vært en del tilhørere til stede fra andre steder. Blant disse var det et medlem av den lovgivende forsamling -- vår venn Jaabæk. Dette kan ikke ha vært noen annen enn Søren Jaabæk fra Holum utenfor Mandal, mannen som ganske raskt fikk klengenavnet Neibæk. Jaabæk ble valgt inn på Stortinget for Lister og Mandals Amt i 1845 og møtte på hvert Storting fram til 1890. Jaabæk gikk alltid inn for en konsekvent sparepolitikk. Som medlem av gasje- og pensjonskomiteen stemte han mot pensjon til embetsmennene. Det var særlig dette som skaffet ham klengenavnet Neibæk. Uttrykket Jaabækianisme ble ofte brukt i samme betydning som smålighet.

En fornøyelig Guds inngripen

Av Ingv. Egil Seglem

Historien i dag om hvor "gamle" adventister har virket for Guds sak, og som jeg skal dele med "Aktiv Pensjonstid", er fornøyelig -- samtidig som den minner oss om Guds allmakt. Vi må så ved alle vann i håp om at vår Far kan bruke det

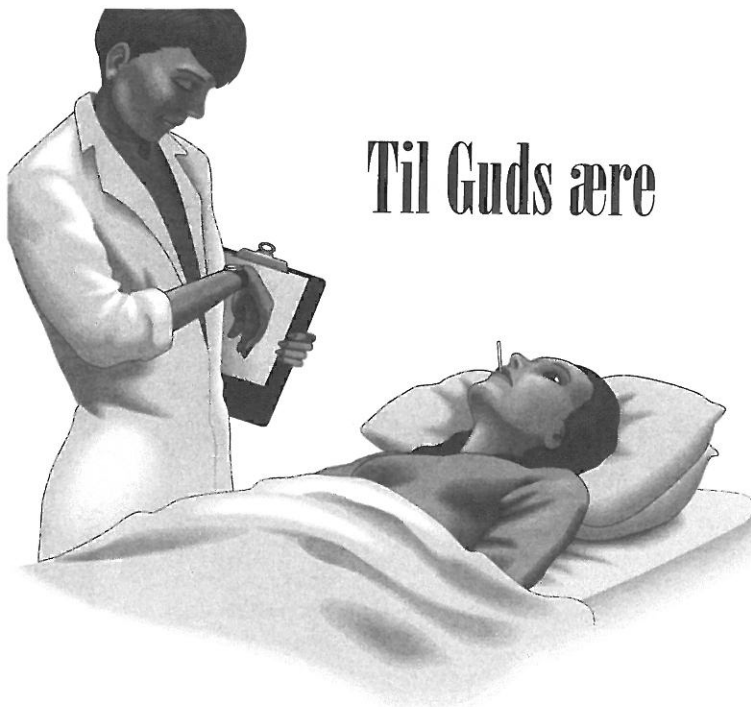
Edna heter en dame her som vi er blitt gode venner med gjennom Blå Kors-arbeidet. Hun har stått på for min kone og meg når noen har behandlet oss med skepsis fordi vi er adventister. En dag snakket jeg med henne om dette. Jeg ville nok gjerne ha tatt litt av æren for hennes åpenhet til vår tro, men hun hadde en bedre begrunnelse. "Jeg ble kjent med adventister for over femti år siden", var hennes forklaring. Og så fortalte hun denne lille tildragelse:

Hun var oppvokst i Gravdal i Lofoten. Hennes foreldre -- Barosen -- var veldig nøye på søndagshelligholdelse og ellers strengt moralske uten å regne seg som troende. Så begynte det å skje spennende ting i bygden. Et pastorpar slo seg ned og ryktet fortalte at de var adventister. Det var Randi og Paul Frivold som begynte sitt virke der. Statskirkepresten var forpliktet til å ta avstand, men det var få kristne aktiviteter fra tidligere, så motstanden ble heller liten, mente Edna å huske.

Hennes foreldre ble gode venner med Frivolds, og de kom ofte på besøk til hennes hjem. Det var ved en slik visitt dramatikken utspant seg. Hun sto og strøk en sommerkjole som hun skulle ha på seg på vift om kvelden. Det var lørdags ettermiddag og moren får øye på Frivolds gjennom vinduet på vei mot huset. "Stans med strykningen," ropte moren og fortsatte, "det er deres helligdag i dag, vi må vise hensyn". "Har du hørt sånn tull, det har vel ikke vi noe med", svarte Edna. "Dessuten er det søndag som er helligdag." De diskuterte febrilsk mens pastorparet og datteren kikket forskrekket på hverandre. Strykehjernet hadde røket ... Rommet ble ryddet i en fart. Her sluttet Edna sin historie.

Jeg smilte til henne - og hun til meg. "Tror du det var Gud som ordnet det sånn?" spurte jeg. Svaret lød: "Det har jeg ofte lurt på -- men jeg tror egentlig det."

Intet er for lite og ingenting er for stort for Vårherre.

Til Guds ære

Ruth Nøst har tidligere fortalt om sitt liv. Det er oppmuntrende å få del i medtroendes opplevelser. Vi deler nå med leserne resten av Ruths artikkel.

Høsten 1965 ble min datter, Ruth Marie, syk. Det viste seg dessverre at det var kreft, så det høyre brystet måtte fjernes. Det var dessverre for sent -- kreften hadde spredt seg. Hun vekslet mellom håp og mismot og prøvde mange sorter medisiner, men intet hjalp. Hun sa med det samme hun hørte at hun hadde fått kreft: "Jeg må innrømme at jeg ble bitter, mor, men nå er jeg ikke bitter." Hun hadde tre små barn som hun måtte forlate. De var 7,5 år, 5 år og 2 år gamle. Etter hvert som sykdommen spredte seg og hun ble mer og mer svak, var det viktigste for henne å eie forvissningen om at hun ville

nå fram til en plass i Guds rike. Hun sa ofte: "Å, mor, jeg er så redd jeg ikke skal nå frem."

Det var mange som ba for henne, og de var blitt enige om å be til samme tid hver kveld. Klokken 20.00 hadde de en fast bønnetid. Selv om det var gjester i hjemmet, gikk hun opp på et rom og vi knelte sammen i bønn. Jeg var hos henne de siste fem månedene hun levde, og jeg har aldri opplevd slike inderlige bønner.

Sykdommen forverret seg, og tre dager etter tretti års dagen 8. februar 1967 måtte hun på nytt

tilbake til sykehuset. Hun forsto at det var siste gangen hun så hjemmet sitt og barna sine, så avskjeden var meget gripende. Hun snakket med barna, en etter en, og sa at hun skulle legge seg til å sove, og når Jesus kommer igjen, vil han vekke oss opp av søvnen.

Hun ble liggende på sykehuset i litt over en måned før hun døde. I denne tiden hadde hun store smerter. De siste dagene hun levde var jeg hos henne dag og natt. Jeg hadde lovet henne dette. Dessverre var jeg ute et lite øyeblikk. Sykepleieren som var hos henne akkurat da sa at de hadde opplevd noe, som hun i de 25 år hun hadde arbeidet på sykehuset aldri hadde opplevd. Plutselig fikk Ruth Marie stemmen sin tilbake og hun sa: "Se hvor pent det er, se perleporten åpner seg for meg! Takk Jesus at du tar imot meg! Tilgi meg!"

Muslimere blant kristne i Danmark

Vår kunnskapsrike og dyktige forkynner, dr. Børge Schantz, har nylig fått publisert nok en bok ved Dansk Bogforlag. Første opplag på 1000 eksemplarer ble solgt øyeblikkelig og boken ble trykket opp igjen. Den er absolutt lesverdig. Dette er en bok for den våkne adventist som søker å orientere seg om de religiøse strømninger i vår tid. I Danmark ble den anmeldt i pressen av to fremstående danske teologer, biskop Niels Henrik Arendt i Haderslev stift og tidl. domprovst Poul E Andersen i Odense. Vi siterer fra domprovst Andersens anmeldelse:

"Det drejer sig om en bog med et kristent udgangspunkt, som ønsker at tale ind i den situation som kristne står i ved mødet med en ny befolkningsgruppe, som er sig meget bevidst om deres religion og kultur, og den gjør det på saglig vis, som gerne vil gøre ret og skel til begge sider. Men der legges ikke skjul på, at den kristne kirke i mødet med islam står overfor en religions- og samfundsopfattelse, som selv med tilløb til større åbenhed representerer en ubevægelighed, som rejser store problemer."

Dansk Bokforlag er utgiver.

ØG

Vi minnes

Vår gode trosvenninne ble lagt til hvile for flere år siden, men minnet om henne glemmer vi aldri. Sonja og jeg ser tilbake på den gode kontakten vi hadde med Aslaug gjennom mange år. Hun gledet seg når Sonja kom på besøk til henne på Mosserød Aldershjem og det ble daglig den siste tiden hun levde. Hver gang hun fikk brev på blindeskrift lyste hun opp og trykket brevet til brystet sitt. Aslaug ble blind da hun var 14 år. Hennes 11 år gamle bror fingret med et gevær som var ladd og ulykken var et faktum. Skuddet gikk av og traff Aslaug i hodet og hun ble helt blind. Hun følte at Gud var kommet henne nærmere etter ulykken enn da hun kunne se. Gud skuffet henne aldri, sa hun alltid. Aslaug ville ha vært mer enn hundre år om hun hadde levd til nå. Hun var et bevis på at det går an å finne sannheten ved grundig studium av Guds Ord og bønn.

Da hun og Elida Larsen kom på Blindeskolen fant de hele Bibelen på blindeskrift og det førte til et flittig studium. De fant frem til flere sannhetspunkter, som Sabbaten, Dåpen og Tienden. Dette hadde de aldri hørt om før. Ja, slik er Gud. Han se de som er oppriktige. De vil få et klart lys i Guds Ord. De gikk til bestyrerinnen og fortalte om det, men hun viste bare motstand. Hun fikk vite at de ikke kunne spise all slags mat, og så skulle de holde en annen hviledag. Det fikk være grenser! Aslaug ble bortvist fra skolen fordi hun ville lyde Gud i alle ting. Hun fikk et krast brev med hjem til sine far på grunn av dårlig oppførsel. Elida gikk det bedre med fordi hun var nesten ferdig på skolen. Astrid hadde et par år igjen. De skulle være der i fire år. Ja, det kunne skrives meget mer om Aslaug og hennes levende tro på Gud, men plassen vil nok ikke strekke til. Vi tror at alle som leser dette i bladet vil bli rikt velsignet over minnet om Aslaug Solberg.

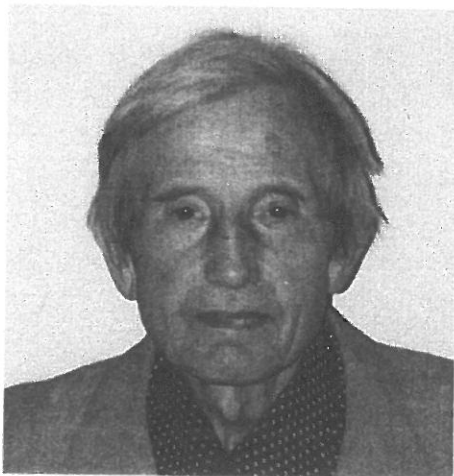
Hilsen fra Sonja Kofoed og Anna Sandmark.

Millionæren

Av Reidun Norleman Endresen

Jeg sitter i den koselige stuen til Børge Watne i Aldersboligen til Adventkirken i Stavanger. Vi skal snakke om høsttinn-samlingen, det vil si alle de høsttinn-samlingene Børge har vært med på siden han var tretti. Nå er han syttifem. For om Børge ennå ikke er en legende, vil han sikkert bli det. Og selv om han for lengst er pensjonist, har han ikke pensjonert seg hverken fra høsttinn-samlingen eller fra jobben sin ved Edlandsporten. I tillegg har han vaktmesteroppgaver ved Aldersboligen.

Børge kommer fra Tananger i Sola kommune. Han ble kjent med adventbudskapet gjennom pastor Magne Rosens møteserie i Stavanger og ble døpt i 1957. Den gangen var det forventet, og vanlig, at de fleste medlemmer deltok i høsttinn-samlingen. Etter å ha vært med i utrykningsgrupper de første årene, begynte han "for seg sjøl". Først var det bare i høstmånedene, men hvis han ikke rakk alt, fortsatte han like godt etter jul og utover våren. Børge har aldri vært gift -- annet enn med høsttinn-samlingen. Jeg kan ikke la være å stille spørsmålet om hvor mange penger han ialt har samlet gjennom årene. Svaret er utrolig: "Det er et sted mellom 4 og 5 millioner, nærmere 5, tror jeg," sier Børge med sin vanlige beskjedenhet. "De senere årene har det blitt ca. 200 000 kr. om året." Hadde Børge kunnet, ville han ved visse anledninger gjerne vært usynlig. Dette er en slik anledning. "Det er da

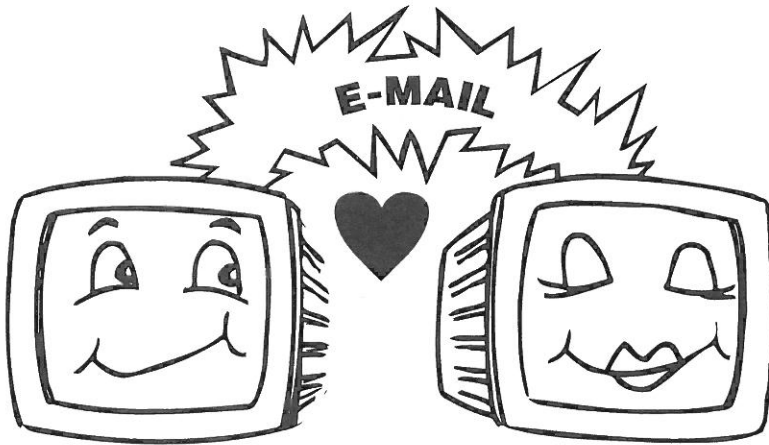

ikke noe å rope høyt om", mener han mens jeg holder på å falle av stolen. 5 millioner!! Når vi så i tillegg får vite at de fleste i gjennomsnitt gir 50 kr. og at svært mange sier nei, kan vi bare ane hvor mange dører han har banket på. Det største beløpet han har fått, er 1000 kr. Men har han ingen spesielle triks? "Det må være Guds velsignelse," sier Børge.

Dog har erfaringen lært ham noe: Det er lite å hente på nye byggefelt med unge mennesker. De har ikke råd. Han får mest på byggefelt fra 60 -70 årene, og der er han blitt så innarbeidet at de nesten etterlyser ham hvis han drøyer med å komme.

Børge har aldri hatt bil. Han sykler og han går. Han har visst slitt ut flere sykler enn sko. Skal han ut i år også? "Det er så få som går i høsttinn-samlingen nå, så jeg får holde på så lenge helsa holder. Men jeg tar et år om gangen. Og sykkelene har fremdeles gode dekk," sier Børge.

Stakkars oss og statistikken når Børge legger opp! En så trofast arbeider i Herrens vingård må vi lete lenge etter. Børge har tydeligvis oppfattet hintet fra Jesus om hvor vi skal samle oss skatter.

HVILKET KØN HAR COMPUTERE?

Det er fortalt, at en tidligere skibspræst i flåden havde undret sig over om computere er hankøn eller hunkøn. Han vidste jo med sikkerhed, at skibe er hunkøn. Men hvordan var det med computere?

Han nedsatte en gruppe af mandlige og kvindelige eksperter til at besvare spørgsmålet. De skulle overveje dette emne og komme med fire begrundelser for deres påstande.

Kvinderne var enige om, at computere måtte være hankønsvæsner, fordi:

- * De indeholder så mange data, som de ikke selv forstår.
- * Man bliver nødt til at tænde dem, for at få deres opmærksomhed.
- * Det er meningen, at de skal hjælpe dig med dine problemer, men for det meste er de selv et problem.
- * Så snart du har anskaffet dig en, finder du ud af, at hvis du havde ventet lidt længere, kunne du have fået en bedre model.

Mændene kom til den modsatte konklusion, at computere er af hunkøn, fordi:

- * Kun skaberen forstår deres indre logik.
- * Deres indforståede sprog er uforståeligt for alle andre.
- * Selv mindre fejl bliver indført i langtidshukommelsen og kan hentes frem, hvad øjeblik det skal være.
- * Når du har anskaffet dig en, skal du bruge halvdelen af din fremtidige løn til ekstraudstyr.

Sundhedsbladet blev stiftet af dansk-amerikaneren J.G.Matteson. Han besøgte Battle Creek Sanitarium i Michigan, USA, i efteråret 1880 og talte med overlæge J. H. Kellogg om at udgive et sundhedstidsskrift i Skandinavien. Matteson rejste tilbage til Norden i foråret 1881 og skrev allerede den 1. maj til dr. Kellogg: "Kære dr. Kellogg... Jeg har skrevet det første nummer af 'Sundhedsbladet'.. Når det er trykt, skal jeg sende dig et eksemplar."

SUNDHEDSBLADET 1881-2001

Af Ingemann Olsen

Sundhedsbladets første nummer er dateret: juli 1881. På forsiden står der følgende om bladets formål: "Dette blads opgave er at udbrede oplysning... om det menneskelige legeme...og hvad der kan bidrage til at bevare legemet og menneskets legemlige velvære. Det vil vise, hvad sygdom er, og omtale...fornuftig lægebehandling, som kan benyttes i hjemmet....Dette blad...vil henvise til naturens love og kræfter, så vidt som de regulerer og virker på legemet. Sol og luft, sund mad og drikke, regelmæssigt arbejde og søvn er nødvendige betingelser for sundhed."

Matteson var ikke læge men præst. Alligevel redigerede han selv bladet de første tre år. Han fik en læge til at gennemse manuskriptet. Matteson skriver i

sin selvbiografi, at Sundhedsbladet "fik en gunstig modtagelse hos publikum", og at det snart blev "anbefalet på det bedste".

Bladets femte årgang blev redigeret af den dygtige hygieniker læge G.E. Bentzen, Norge. Fra 1886 til 1890 var læge Oscar Nissen bladets redaktør. Han var i en årrække formand for Norsk Totalafholdsselskab, hvis medlemsskab under hans ledelse voksede fra 7.000 til 70.000. Også Sundhedsbladets læserkreds blev stærkt forøget, mens han var redaktør. Fra 1891 til 1896 blev bladet redigeret af Rikshospitalets direktør, dr. M.Greve, Oslo, en del af tiden i samarbejde med lægerne L. Aall og Fr. Stabell.

1897 blev et historisk år for Sundhedsbladet. Der skulle vælges ny redaktør, og valget faldt på den danske læge Carl

Ottosen (1864-1942), der blev kendt viden om som Nordens sundhedsapotek. Carl Ottosen var grebet af de ideer, han var blevet bekendt med under sit ophold på Battle Creek Sanitarium i samvær med overlæge J. H. Kellogg.

I Sundhedsbladets 20. årgang skriver Carl Ottosen en programerklæring, som klart giver udtryk for bladets målsætning. Vi citerer: "Vort program er at lære befolkningen vejen til sundhed, styrke og livskraft. Hvad er det da vi tilstræber? Intet mindre end, hvad man kan kalde en sundhedsreform - en på videnskabelig erfaringsgrundsætninger gennemført sundhedspleje.

Vi arbejder for mere frisk luft i hjemmet og i skolen og forsamlingshuset sommer og vinter dag og nat.

Rent godt drikkevand må skaffes til veje overalt, stærke drikke bekæmpes med afhold.

Vor madlavning trænger til forbedring.

Renlighed er sundhedsplejens begyndelse og ende.

Den legemlige uddannelse skal ikke længere være stedbarn. Den er absolut ikke af ringere betydning end den åndelige - tværtimod, den åndelige udvikling når aldrig sin fulde højde uden en tilsvarende legemlig.

Vor påklædning må ændres, især for kvindernes og børnenes vedkommende. Der må tages mere hensyn til sundhedens fordringer og mindre til modens.

Vor bolig trænger også til en reform. Alle værelser bør have rigeligt sollys. Soveværelset bør være så... lyst og luftigt som muligt. Passende søvn og hvile."

Man vil lægge mærke til, at det er et

praktisk program, som han her præsenterer. Det er et program, som er i pagt med naturen. Derfor vil det være evigt aktuelt.

Hovedvægten lægges på forebyggelse. På den tid var tuberkulosen den stor svøber. Den skulle b.a. bekæmpes ved at give sollyset rigelig adgang til boligen. Der skal være frisk luft og lys i sygeværelset.

Sundhedsbladet lagde allerede på et tidligt tidspunkt vægt på den store betydning af at ånde rigtigt - dybe åndedrag i ren, frisk luft, for legeme trænger til ilt. Idet vi blader i de gamle årgange finder vi følgende praktiske emner behandlet i et sprog, som alle kan forstå: søvnløshed (undgå sene aftenmåltider), holdningen (man bør ikke sidde foroverbøjet og sammensunken, så lungerne og indvoldsorganerne bliver trykket), en reform af kvindedragten (afskaf snørelivet, "hvepsetaljen", kvindens legeme bør ikke have form som et timeglas), undgå skadelige nydelsesmidler (kaffe, the, alkohol og tobak), sørg for en god mundhygiejne, sov for åbent vindue sommer og vinter.

Ernæringslære har altid haft en fremtrædende plads i Sundhedsbladet. Man er stort set gået ind for den såkaldte lakto-ovo-vegetabiliske kost med rigelig anvendelse af frugt og grønsager, af hvilke en del daglig spises rå.

Efter overlæge Carl Ottosens død som redaktør i 1942, en opgave, som han varetog i 45 år, har otte læger og seks redaktører i årenes løb redigeret bladet frem til år 2001, hvor det moderne og velredigerede danske sundhedstidsskrift blev solgt. Dette skete af økonomiske grunde.

Et privat selskab, hvor to er adventister, har startet et nyt blad "Naturli".

Forårstur

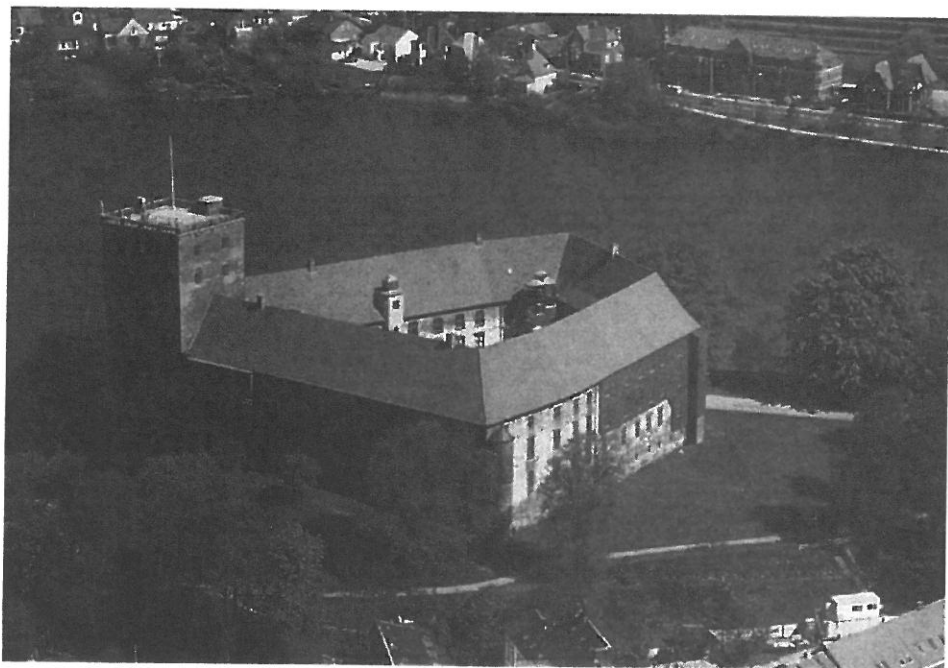
Af Henning Jacobsen

Halvtreds forventningsfulde seniorer mødte op i Vejlefjordkirken onsdag den 22. maj, hvor skolens rektor Kay Flinker bød velkommen og fortalte os om livet og situationen på Vejlefjordskolen. Vores formand, Jens Madsen, kom derefter med sin hilsen, og fortalte os om eftermiddagens spændende program, hvor vi blandt andet skulle opleve egnens smukke natur. Men først var vi inviteret til en festmiddag i skolens spisesal, hvor skolens køkkenpersonale med chefkokken, Glenn Foster, i spidsen, bød på delikate kæmpeforårsruller og en dejlig dessert.

Vi entrede skolens blå bus, der var godt opvarmet af den strålende majsol. Heldigvis var der god ventilation, så vi

kunne nyde den smukke køretur gennem Assendrup, Tirsbæk, Bredballe strand, Vinding skov, Munkebjerg og helt frem til Kolding. Harald Nielsen var vor guide og gav os brochurer, så vi kunne sætte os ind i museet og dets mange fine arkivaler.

Ved ankomsten til Koldinghus, en grænseborg, der går helt tilbage til 1200-tallet, fik vi en grundig orientering. De bevarede bygninger er fra det 16. århundrede. Der blev fortalt om de spanske soldater, der i 1808 under indkvartering i slottet fyrede så letsindigt og kraftigt i vagtstuens kakkellovn, at selve slottet nedbrændte. Først i 1890 begyndte genopbygningen af dette, der så sent som i årene 1972 - 94 blev helt gennemført af

arkitektægteparret Inger og Johannes Exner.

Det er en imponerende restaurering, som gør især slottes sydfløj til en attraktion i verdensklasse. Atten meter høje limtræssøjler bærer det nye tag, og elegante gangbroer markerer de etager, hvor kongens og dronningens gemakker lå. De mest modige i gruppen aflagde også besøg i den tidligere fangekælder. Den storslåede udsigt over Kolding by og omegn fra kæmpetårnets top måtte vi overlade til fuglene at nyde.

Ved tilbagekomsten til Vejlefjordkirken blev vi inviteret ned i krypten, hvor Edith Madsen og Nanna Jensen

havde haft travlt og serverede boller og en kæmpe sirupskage for de mange deltagere. Vi nød også dette måltid i stor taknemmelighed til de to damer og arrangørerne.

Vi havde under sammenkomsten besøg af formanden for vor søsterforening i Norge, Johan Elisenberg, som var ledsaget af sin hustru Irene. Han sluttede den vellykkede sammenkomst af med en sermonette fra Paulus Brev til Efeserne 2, 17-19, om freden, trygheden og samhørigheden, der findes i Guds store familie.

Vi ser fremad til det endelige fællesskab, der ved Kristi genkomst snart skal oprettes og aldrig få ende.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen

Erling Skjalgsøns gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:

Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:

Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge

Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg

Nordåssløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen

Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg

Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

ALENE

*Alene står jeg på jorden
under strålen av Guds kjærlighet,
i lyset av hans voktende øye.*

*Alene står jeg på jorden
som det ypperste Han skapte
og er kun et støvkorn
i Hans mektige hånd.*

*Alene står jeg på jorden
midt i menneskenes jammer,
i avmakt foran lidelsens gåte
og dødens ubønnhørlige lov
og roper til Han
som kjenner alle svar.*

*Alene står jeg på jorden
under evighetens himmel,
vendt mot Ham som er Alfa og Omega,
lyttende etter Hans stemme
og strekker min hånd prøvende ut
for å gripe hans finger.*

Reidun Norlemann Endresen